

Lesninger 13. søndag i det alminnelige kirkeår (år B)

1. lesning Visd 1,13–15; 2,23–25

Djevelen unte oss ikke udødelighet, og ved ham kom døden inn i verden

Det er ikke Gud som har skapt døden, og han gleder seg ikke over de levendes undergang. Gud skapte alle ting for at de skulle være ved, de skapende krefter i verden tjener livet, det er ingen dødelig gift i dem. Nei, døden er ikke konge på jorden, for rettferdigheten er udødelig.

Men Gud skapte mennesket til udødelighet, til et bilde av sitt eget evige vesen gjorde han det. Men djevelen unte oss ikke dette, og ved ham kom døden inn i verden. De som holder seg til ham, får lære døden å kjenne.

Responsoriesalme Sal 30 (29),2 og 4. 5–6. 11 og 12a og 13b

Omkved: Jeg opphøyer deg, for du berget meg.

Jeg opphøyer deg, for du berget meg
og lot ikke mine fiender glede seg over meg.
Du løftet meg opp fra dødens land,
og du kalte til livet fra gravens dyp.

Lovsyng Herren, hele hans folk,
pris hans hellige navn!
For i hans vrede er gru
og liv i hans velbehag.

Om gråt er vår aftengjest,
er morgenen full av fryd.

Herre, du har hørt meg i din nåde.
Herre, du kom meg til hjelp.
Du vendte min sorg til fryd,
evig skal jeg takke deg, Herre, min Gud.

2. lesning 2 Kor 8,7.9.13–15

Dere som har overflod, kan lindre nøden hos de fattige brødre

Brødre, dere har jo overflod på alt, på tro, på talegaver og innsikt, på iver og på kjærlighet – den kjærlighet vi har bragt dere; men da må dere også vise at dere har overflod når det gjelder denne gaven!

Dere minnes jo hvor gavmild vår Herre Jesus Kristus selv har vist seg – hvordan han som var rik, ble fattig for deres skyld, og gjennom sin fattigdom gjorde dere rike!

Det er jo ikke meningen at dere skal lide nød, mens andre får det godt; det er bare et spørsmål om likhet. Denne gang er det dere som har overflod og kan lindre nøden hos dem; en annen gang har kanskje de overflod og kan komme dere til hjelp. Slik blir det likhet – som det også står skrevet: «Den som hadde meget, fikk ikke i overflod, og den som hadde lite, led ingen mangel.»

Halleluja Jf. 2 Tim 1,10

Halleluja.

Vår Frelser, Kristus Jesus, har brutt dødens makt og latt liv og udødelighet gry for oss gjennom Evangeliet.

Halleluja.

Evangelium Mark 5,21–43 (kortere form: 5,21–24.35b–43)

Stå opp, lille pike!

På den tid kom Jesus over til den andre siden av sjøen, og en stor mengde strømmet sammen omkring ham der på stranden. Da kommer en synagogeforstander ved navn Jairus, og så snart han får se Jesus, kaster han seg ned for føttene hans og ber ham inderlig om hjelp: «Min lille datter ligger på det siste, men kom du og legg hendene på henne, så blir hun frisk og får leve!» Jesus gikk da med ham, og en stor mengde fulgte etter og trengte seg om ham.

[Da var det en kvinne der som hadde lidd av blødninger i tolv år, hun hadde døyet meget vondt av mange leger og hadde brukt alt hun eide på dem, men ingenting hadde det nyttet, tvertimot, hun ble heller verre. Nå fikk hun høre om Jesus; hun trengte seg da inn i mengden og rørte ved kappen hans bakfra, for hun tenkte: «Får jeg bare så meget som rørt ved kappen hans, blir jeg frisk.» Og ganske riktig, straks stanset blødningen, og hun kunne merke på seg at hun var helbredet for sykdommen.

Men samtidig visste også Jesus med seg selv at det var gått en kraft ut fra ham, og han snudde seg midt inne i folkestimlen og sa: «Hvem var det som rørte ved min kappe?»

Disiplene svarte: «Du ser hvordan folk trenger seg om deg, og så spør du om hvem som rørte ved deg?» Men han så seg rundt for å få øye på den som hadde gjort det. Da kom kvinnen frem, redd og skjelvende; hun visste jo hva som var skjedd med henne. Så falt hun på kne for ham og fortalte ham alt som det var.

Da sa Jesus: «Din tro har frelst deg, min datter; gå du hjem med fred, og vær fri for din sykdom.»]

Ennå før han hadde talt ut, kom det folk fra synagogeforstanderens hus og sa: «Din datter er død. Det er ikke lenger noe å bry Mesteren for.»

Men Jesus overhørte det som ble sagt, han vendte seg til synagogeforstanderen og sa: «Frykt ikke. Bare ha tro.» Så lot han ingen annen følge seg enn Peter og Jakob og Johannes, Jakobs bror.

Og de kommer frem til synagogeforstanderens hus, og ser alt ståket, med folk som gråter og jamrer seg, og han går inn og sier til dem: «Hva er dette for bråk og jammer? Barnet er ikke dødt, det sover.» Da lo de ham ut.

Men han setter dem alle på dør og tar bare med seg barnets far og mor og de tre som er med ham, og går inn der hvor barnet ligger. Så tar han henne ved hånden og sier: «Talitha, koum» – det betyr: «Stå opp, lille pike!» Og straks reiste piken seg og kunne gå omkring (for hun var tolv år gammel). Da var alle fulle av undring; men han forbød dem strengt å la noen få vite om dette. Og han sa at hun måtte få noe å spise.